

ÎNCHEIERE

19 februarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Vera Macinskaia
Ion Vîlcov

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Alexandru Verșinin

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Gheorghe Movileanu
împotriva lui Alexandru Verșinin cu privire la înlăturarea obstacolelor și demolarea
construcției neautorizate

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 septembrie 2013, prin care a
fost admis apelul declarat de către Gheorghe Movileanu, casată hotărârea Judecătoriei
Rîșcani mun. Chișinău din 15 martie 2013 și adoptată o nouă hotărâre, prin care
acțiunea a fost admisă

constată:

La 30 octombrie 2012, Gheorghe Movileanu a depus cerere de chemare în
judecată împotriva lui Alexandru Verșinin cu privire la înlăturarea obstacolelor și
demolarea construcției neautorizate.

În motivarea acțiunii a indicat că el este proprietarul ap. 98 din str. Florilor
26/2, mun. Chișinău cu suprafața totală de 19,10 m² în temeiul contractului de
vânzare-cumpărare, transmitere-primire a locuinței în proprietate privată din
09 decembrie 2002, iar pârâtul este proprietarul apartamentului vecin nr. 97.

Menționează că în toamna anului 2011 pârâtul a cerut inclusiv acordul lui în
vederea transmiterii cotei-părți din camera de depozit și reconstrucția acesteia în
folosirea personală, în acest sens eliberându-i pârâtului o declarație autenticată
notarial la notarul Adelina Florea la 17 septembrie 2011.

Afirmă că în declarația nominalizată expres a indicat că își exprimă acordul în
vederea transmiterii lui Alexandru Verșinin a cotei-părți din camera de depozit cu
suprafața de 2,4 mp, nu și asupra altor încăperi.

Însă pârâtul cu rea-credință a ocupat și o suprafață de 2 m² din coridorul
comun, având astfel de tot 4,4 m², fără însă a avea vreun acord din partea vecinilor și
fără careva acte privind replanificarea și reconstruirea încăperii.

Invocă că drept urmare a fost redus din spațiul coridorului, fiind astfel
imposibilă trecerea prin acesta, creând astfel incomodități și obstacole în folosirea lui.

Susține că din motiv că pârâtul nu a reacționat în nici un mod la cerințele reclamantului cu privire la demolarea construcției, la 01 martie 2012 a anulat declarația eliberată anterior.

Mai indică că în urma controlului efectuat de Inspecția de Stat în Construcții a fost întocmit în privința lui Alexandru Verșinin un proces-verbal cu privire la contravenția administrativă conform art. 179 Cod contravențional.

Menționează că deși Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău prin hotărârea din 26 martie 2012 a încetat procesul în privința pârâtului în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere administrativă, în fond instanța a constatat că acesta a efectuat lucrări neautorizate, astfel în esență hotărârea dată nu-l exonerează pe pârât de la răspundere.

Solicită înlăturarea obstacolelor create de către Alexandru Verșinin în folosirea spațiilor comune a depozitului și coridorului din str. Florilor 26/2, mun. Chișinău, obligarea lui Alexandru Verșinin de a demola construcțiile neautorizate efectuate de acesta la etajul tehnic din str. Florilor 26/2, mun. Chișinău și încasarea cheltuielilor de judecată, inclusiv pentru asistență juridică.

Prin hotărârea judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 15 martie 2013 acțiunea a fost respinsă integral.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 septembrie 2013 a fost admis apelul declarat de Gheorghe Movileanu, casată hotărârea primei instanțe și adoptată o hotărâre nouă prin care a fost admisă acțiunea, înlăturate obstacolelor create de Alexandru Verșinin în folosirea spațiilor comune a depozitului și coridorului de pe etajul tehnic al blocului din str. Florilor 26/2, mun. Chișinău cu obligarea lui Alexandru Verșinin să demoleze construcțiile efectuate la etajul tehnic a blocului nominalizat și încasate de la Alexandru Verșinin în beneficiul lui Gheorghe Movileanu cheltuielile de judecată, taxa de stat la depunerea cererii de chemare în judecată și cererii de apel în sumă totală de 250 lei.

La 09 decembrie 2013 Alexandru Verșinin a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând-o ilegală, deoarece la caz a fost interpretată eronat legea.

Susține că în procesul examinării cauzei în prima instanță s-a stabilit cu certitudine că el în anul 2011 a executat lucrări de replanificare prin extindere a unei încăperi, în lipsa autorizației de construcție, dar pentru a efectua aceste lucrări a solicitat de la vecini acordul lor, inclusiv și de la intimat.

Menționează că prin hotărârea din 26 martie 2012 el a obținut dreptul să recepționez această construcție, ce se confirmă prin copia hotărârii date și copia declarației intimatului cu nr. 7788 autentificata notarial, care au fost anexate la materialele cauzei.

Afirmă că intimatul dând acordul la desfășurarea construcției pe etajul tehnic al blocului locativ din str. Florilor 26/2, a transmis și cota-parte cu suprafața de 2,4 m², din camera de depozit, ce-i aparținea, considerând că intimatul de bună voie, fără a fi silit de nimeni s-a refuzat de partea sa din depozitul comun, iar acțiunile recurentului în raport cu intimatul au fost legale.

Indică că instanța de apel în decizie face trimitere la faptul că în materialul probator al pricinii este prezentă declarația nr. 7788 din 17 septembrie 2011, dar totodată face trimitere la faptul că la 01 martie 2012 intimatul printr-o cerere și-a anulat declarația făcută în mod autentic. Atrage atenția că anularea declarației a fost solicitată numai după terminarea lucrărilor de replanificare.

Consideră că orice act notarial se anulează prin declarație, iar o declarație nu poate fi anulată prin altă declarație, mai mult ca atât declarația dată nu putea fi anulată, deoarece acțiunile stabilite în ea s-au produs deja, fapt demonstrat prin hotărârea din 26 martie 2012 unde este indicat că la 09 ianuarie 2012 s-a constatat că recurentul a finalizat replanificarea prin extindere.

Susține că instanța de apel a pus la baza emiterii deciziei raportul de expertiză nr. 6110-03-12/T și a interpretat greșit concluzia acestui raport, indicând că conform lui replanificarea ap. 97 din str. Florilor 6/2, mun. Chișinău a fost mărit în dimensiuni din contul fostei cămări comune fără autorizație cămara comună a fost ocupată abuziv și este reamenajată în bloc sanitar nr. 7-2,1 m² și mărită în dimensiuni din contul coridorului comun nr. 6-1,6 m², în așa fel susținând afirmația intimatului precum că recurentul a ocupat abuziv și coridorul.

Menționează că intimatul indică în cerere că Alexandru Verșinin a ocupat abuziv încă 2 m², iar instanța indică numai 1,6 m².

Însă din planul încăperii izolate eliberat de ÎS „Cadastru” filiala OCT Chișinău la 16 februarie 2012, care a fost anexat, se vede că intimatul anume prin coridorul comun constituit din 1,6 m² are accesul liber pentru a utiliza încăperile comune și anume coridorul comun de 4,2 m², baia comună, WC comun, bucătăria comună și loggia comună, cu toate că conform răspunsului Direcției generale economie, reforme și relații patrimoniale al Primăriei mun. Chișinău lui Gheorghe Movileanu îi aparține 1,3 m² din toată suprafața coridorului comun format din 1,6+4,2=5,8 m², iar blocul sanitar construit de recurent are 2,1 m², deși intimatul a dat acordul la cota-parte cu suprafața de 2,4 m².

Menționează că art. 355 Cod civil se referă la proprietatea comună pe cote-părți forțată și perpetuă fiind o regulă cu caracter general, deoarece conform art. 358 alin. (2) Cod civil, împărțirea poate fi efectuată în cazul părților comune din clădirile cu mai multe etaje sau apartamente atunci când există acordul tuturor coproprietarilor.

Afirmă că la caz intimatul a semnat declarația nr. 7788 prin care a dat acordul la transmiterea cotei-părți din camera de depozit recurentului, același lucru au făcut și ceilalți coproprietari, iar lucrările efectuate de recurent chiar și dacă nu au fost autorizate, el le-a efectuat cu acordul tuturor coproprietarilor, fapt ce rezultă din declarațiile tuturor coproprietarilor anexate la materialele cauzei.

Își exprimă acordul cu faptul că dreptul de proprietate este un drept subiectiv, care conferă intimatului exercitarea în putere proprie și în interes propriu a bunului imobil ce îi aparține, totodată considerând că nu i-a încălcat acest drept, deoarece nu a ocupat abuziv spațiul comun, dar cu acordul lui.

Consideră că instanța de apel la emiterea deciziei a interpretat eronat art. 358 alin. (1) Cod civil și nu a luat în considerație regulile stabilite în art. 358 alin. (2) Cod civil.

Susține că decizia recurată a recepționat-o la 11 octombrie 2013, considerând că recursul este depus în termen.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei rezultă că copia deciziei instanței de apel din 10 septembrie 2013 a fost expediată în adresa recurentului la 09 octombrie 2013, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire nr. 6842 din 09 octombrie 2013 (f. d. 69), iar recurentul susține că a recepționat-o la 11 octombrie 2013.

Alte date la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 09 decembrie 2013 în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Alexandru Verșinin nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod

direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Alexandru Verșinin, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Alexandru Verșinin ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către Alexandru Verșinin se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Vera Macinskaia

Ion Vîlcov